

De supermoord

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

De supermoord

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2023 de Gewilde Vrede
Publicatiedatum: 19 juli 2023
www.gewildevrede.nl

1 | Het lijk

“De informatie die naar de pers gaat, moeten we zorgvuldig componeren.”

Ondanks zijn ranke voorkomen klonk de stem van Walbram Spijs massief en doortastend.

Hij stond gebogen over het lijk van Audrey Klout, midden in de buurtsupermarkt waar zij vandaag haar laatste klant had geholpen. Vlakbij stond inspecteur Lombertus Bolbaard met een notitieboekje en vulpen in de aanslag.

“Met een zekere haast bovendien”, mompelde Bolbaard terwijl hij een geërgerde blik wierp op Vladi van Dam, de reporter van Klinkeroords Nieuwsbode die vanachter een verregend politielint door de glazen winkel deur naar binnen tuurde.

Op de zeilen vloer lag Audrey Klout kaarsrecht en op haar rug, alsof ze een bezemsteel had ingeslikt en achterover was gevallen. Beide handen lagen op haar buik, elk met de duim en de pink naar onder gevouwen. De vredige blik op het gezicht vormde een schril contrast met het heft dat uit haar borstkas omhoog stak. Het bloed aan de jurk was als een donkerbruin werelddeel op een groene landkaart met bloemmotief.

“Wat weten we van haar?”

“Ze was 51 jaar, getrouwd met een majoor en jarenlang mede-eigenaar van dit etablissement. De zakenpartner heeft haar gevonden en is nog in de keuken hierachter. Ik dacht dat je die wel zou willen spreken.”

*

De twee mannen liepen tussen de schappen door en kwamen in een klein vertrek dat ijsig leeg was, enig meubilair daargelaten. Aan een ouderwetse eettafel in een houten stoel zat Emma Drielings. Afgezien van een bleek gelaat en dor haar zag ze er voorkomend uit.

“Ik ben Walbram Spijs”, zei Walbram Spijs die een verdere introductie niet nodig achtte. “Wat kunt u ons vertellen?”

“Ik ben hoogst ontdaan, meneer”, pruttelde Emma Drielings. “Nog geen kwartier geleden kwam ik de winkel binnen en zag Audrey liggen. Ik heb direct de politie gebeld.”

“Hoe was uw relatie met mevrouw Klout?”, informeerde inspecteur Bolbaard.

“Ze was mijn allerbeste vriendin, meneer. Samen runden we deze buurtsuper al twintig jaar en... Och hemel, nu zal ik het in m’n eentje moeten rooien!”

Walbram Spijs sloeg de vrouw indringend gade en zei: “Had uw vriendin vijanden, naar u weet?”

“Vijanden?”, stamelde ze. “Nee, nou ja, ze had met haar man het nodige te stellen. Door die affaire, ziet u? Maar dat maakt hem niet direct een moordenaar natuurlijk. Het criminele verleden van hun zoon daarentegen...”

“Dank voor uw tijd, mevrouw. We zullen u voor nu niet verder storen.”

*

“Waarom was je zo kortaf?”, vroeg Bolbaard nadat Emma Drielings de ruimte had verlaten.

Zijn gesprekspartner keek van de revers van zijn detectivejas omhoog naar het smalle keukenraam. Het werd stilaan donker.

“Laat in het statement aan het journaille niets anders los dan dat de politie aanleiding heeft om te denken in de richting van een huwelijksvete.”

2 | De vraag

Majoor Klout zat met het gezicht van een deftige oorwurm in zijn fauteuil. Op de bijzettafel lag een krant met zijn foto op de voorpagina. *Legerleider ook privé op oorlogspad?* stond er met grote letters boven.

Op de bank tegenover hem zaten Walbram Spijs en Lombertus Bolbaard. In de hoek van de woonkamer nam in een antieke schommelstoel zijn zoon Ab Klout plaats.

“Ik heb mijn vrouw leren kennen toen ik gewond terugkwam van het front”, vervolgde de majoor. “Audrey werkte bij een geheime eenheid die zich bezighield met het decoderen van berichten. Kort na de oorlog is ze dat kleinbedrijf begonnen.”

“Was uw huwelijk een gelukkig huwelijk, majoor?”, vroeg Bolbaard.

“Ik ben haar ontrouw geweest, inspecteur. Maar dat ligt in het verleden. Ik hield van mijn echtgenote en zou haar nooit iets aandoen.”

“Ook niet hiermee?” Bolbaard viste uit zijn binnenzak een doorzichtig tasje met daarin het moordwapen.

Het gelaat van majoor Klout trok wit weg. Hij snelde naar het dressoir en rukte de la open. “Dat

kan niet...”, hakkelde hij. “Hier bewaarde ik mijn Javaanse voorsnijmes. Het moet zijn gestolen!”

“Of iemand dichterbij huis heeft het mes simpelweg meegenomen?”, stelde Bolbaard en richtte zijn aandacht op de jongste man in de kamer.

“Denk wat u denken wilt”, zei Ab Klout met verrassend plechtig stemgeluid. “Ik heb hier niets mee te maken.”

“U heeft wel vaker ergens niets mee te maken gehad?”, zei Bolbaard minzaam glimlachend.

“U doelt op mijn logeerpartij in de nor?”, grijnsde Ab Klout, nog altijd strak voor zich uitkijkend. “Tja, ik heb een verleden met justitie, dat is waar. Toch zie ik niet in hoe mijn diefstal van toen relevant is in deze zaak.”

Walbram Spijs stuurde het gesprek een andere richting op.

“Vertelt u eens wat meer over uw maîtresse.”

“Ik zou niet weten waarom ik hierover een boekje open moet doen”, sputterde majoor Klout. “Het is een privé-kwestie. Nee, geen denken aan.”

“Een bijzondere uitspraak, majoor”, zei inspecteur Bolbaard. “Dit is een moordonderzoek en hoewel uw staat van dienst u enig respijt geeft, heeft u gewoon mee te werken.”

“Dat weiger ik.”

“Dan zal ik iets vertellen.”

Iedereen in de kamer keek naar Ab Klout. Als blikken konden doden, had de oorwurm nu heel wat uit te leggen.

“Mijn vader heeft al een hele tijd een relatie met deze vrouw”, vertelde Ab Klout. “Ik weet niet of mijn moeder dit wist en het brengt vader mogelijk in een lastig parket, maar ik kan hier niet over zwijgen.”

“Hád een relatie”, prevelde de majoor.

“Zeg wat u zeggen wilt, vader. Maar ze is hier gisteren nog geweest.”

*

De rode konen op zijn gezicht verrieden dat inspecteur Bolbaard moest bijkomen van alles wat hij zojuist had gehoord. Samen met Walbram Spijs stapte hij van de marmeren buitentrap van de majoorswoning de stoep op.

“Dacht de beste man werkelijk zijn affaire verborgen te kunnen houden? Dit geeft hem een motief! Heb je hem daarom via de kranten onder druk gezet?”

“Het was een zeer nuttig treffen”, aldus Walbram Spijs. “Het bevestigt mijn gedachten rond de kwestie van de paraplu.”

“Waar heb je het over? Welke paraplu?”

Walbram Spijs verkocht Bolbaard met zijn elleboog een zacht tikje in de zij.

“Exact, inspecteur. In het antwoord op die vraag zit de oplossing verscholen.”

3 | Een vader

“Och, nu zal ik het helemaal alleen moeten rooien!”

Walbram Spijs hield zijn linnen hoed theatraal tegen zich aan, staand op zijn tenen. Alle aanwezigen keken hem verbaasd aan. Majoor Klout, zijn zoon Ab Klout, Emma Drielings en inspecteur Bolbaard zaten in de keuken van de supermarkt.

“Bent u mij aan het bespotten, meneer Spijs?”, bitste Emma Drielings, die zich kennelijk in de imitatie had herkend.

“Zet uw masker alstublieft af, mevrouw. U bent de koelbloedige moordenaar van uw vriendin en zakenpartner Audrey Klout.”

Iedereen hield de adem in, inspecteur Bolbaard niet uitgezonderd. Het was de beklaagde zelf die de stilte verbrak.

“Ik heb... Hoe durft...”

“Bespaar me uw geveinsde onschuld, mevrouw Drielings.” De stem van Walbram Spijs klonk opeens anders, kien en kalm. “U had het motief, de gelegenheid en de bewijslast is daar. Laten we met het eerste beginnen. Majoor Klout is de liefde van uw leven, is ’t niet?”

“Ja, hij is alles voor me,” fluisterde Emma Drielings.

“Maar dat bleek niet wederzijds, nietwaar? U kon dat niet hebben, zinde op wraak. Een duivels plan ontspon zich en u zag uw kans schoon door tijdens een kort bezoek aan Ab Klout het mes te stelen. Een dag later ging u vroeg in de middag naar de supermarkt. Daar heeft u op een geschikt moment gewacht om Audrey Klout te overrompelen. Helaas voor u is daarna het weer omgeslagen.”

“Niet waar, ik was pas kort daarvoor...”

“Nee, mevrouw. Uw haar was kurkdroog bij onze eerste ontmoeting, terwijl de politie in de regen arriveerde. Een ontbrekende paraplu maakte u verdacht. Gelukkig had het slachtoffer zelf u reeds als dader aangewezen.”

Walbram Spijs hield de drie middelste vingers van elke hand voor zijn borst, met de vingertoppen bijna tegen elkaar.

“E 3”, blies majoor Klout.

“Emma Drielings”, zei inspecteur Bolbaard.

“Vreselijk!”, kraaide Ab Klout en stormde de ruimte uit. Zijn vader snelde hem achterna.

“Neem haar mee, inspecteur”, zei Walbram Spijs met een intonatie die het midden hield tussen een vraag en een bevel.

“Met genoeg”, bromde Bolbaard.

Vladi van Dam kwam op een drafje op Walbram Spijs toegelopen. Op de achtergrond kreeg Emma Drielings handboeien om en werd in een politieauto gestopt.

“Meneer Spijs, u heeft het ‘m weer geflikt. Bent u tevreden met het resultaat?”

“Als het rechtvaardigen goed gaat, is heel de stad verheugd. Als goddelozen ten onder gaan, klinkt overal gejuich.”

“Ach zo.” Vladi van Dam noteerde bedremmeld het citaat. Hij waagde het nog één vraag te stellen.

“U helpt de politie al gereede tijd. Onze lezers weten nochtans weinig van u. Kunt u wat over uzelf vertellen?”

“Heer Van Dam, u verslaat als journalist deze moordzaak. Wie ik ben, is van een andere orde. De beschouwing van mijn drijfveren vergt een pienter perspectief. De tijd zal leren of u in staat bent uzelf dat perspectief aan te meten.”

Walbram Spijs draaide zich om en liep weg. Zijn silhouet stak scherp af tegen de schemerrode stad, ware hij de mysterieuze hoofdpersoon in een intrigerend kort verhaal.

EINDE

Een supermarktondernemer wordt in haar eigen winkel in koelen bloede vermoord. De politie van Klinkeroord staat voor een raadsel. Kan de briljante Walbram Spijs helpen de zaak op te lossen?

De supermoord is een verrassende mini-detective met een pakkend plot in drie spannende hoofdstukken!

Wilfried Suvaal (1976) is communicatieadviseur. Met *De Supermoord* debuteert hij als schrijver in het misdaadgenre. Suvaal leerde zijn vrouw kennen op het station van Steenwijk.

www.gewildevrede.nl